

[Finansministeren.]

vidt den pågældende lånekontrakt, der skal stemples, forudsætter et uproduktivt formål eller har et produktivt formål. Det er der ingen der kan afgøre. Hvis man ser bort fra de stempelpapirforhandlere, der er uden for dommerkontorerne, vil jo heller ikke dommerfuldmægtigen være i stand til det. Det vil sige, at man skal indgive en ansøgning til skattedepartementet for at slippe for stempelafgiften.

Det vil være fuldstændig umuligt at administrere det igennem stempelpapirforhandlingen, hvis man skulle se på selve formålet, og derfor vil jeg meget fraråde det synspunkt, som hr. Kjær Rasmussen gjorde sig til talsmand for, nemlig at man ved stempellovgivningen skulle skæve til, hvad formålet var med det pågældende papir, hvormed man stifter et retskrav, indgår en gældsforpligtelse eller andre ting. Det må være selve papirets objektive indhold, som skal være så klart, at det kan stemples enkelt, og således at vi kan undgå så mange sager i skattedepartementet som overhovedet muligt; der skal ikke være undtagelser og undtagelser fra undtagelserne. Hvis vi skal starte med at forenkle vort administrative system, tror jeg, vi skal starte med at holde os dette for øje.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om retsafgifter.

(Lovforslaget (nr. 114) findes i tillæg A. sp. 2785, fremsættelsen i tidenden sp. 2783).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om retsafgift m. v.

(Lovforslaget (nr. 116) findes i tillæg A. sp. 2893, fremsættelsen i tidenden sp. 2788).

Lovforslagene sattes til forhandling.

K. Axel Nielsen: Det er egentlig synd, at det ikke er den højtærede justitsminister, der fremsætter begge lovforslagene om retsafgifter. Det var jo det dengang ærede medlem hr. Knud Thestrup, der for mere end en halv snes år siden i spørgetiden henledte den daværende regerings og det daværende folketinges opmærksomhed på de besynderlige regnestykker, et dommerkontor måtte foretage, når f. eks. gebyret for en notarialattest på et testamente skulle beregnes. Den tid og arbejdskraft, der har været anvendt til disse regnestykker, har ikke stået i rimeligt forhold til statens udbytte heraf. Jeg vil imidlertid tro, at justitsministeren glæder sig over begge lovforslag, som om det var hans egne børn.

Det nu foreliggende forslag til lov om retsafgifter og det dermed forbundne forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om retsafgift m. v. vil betyde en meget stor forenkling og derfor spare arbejdskraft.

Lovforslagene er blevet til ved hjælp af et sagkyndigt udvalg, der afgav betænkning i 1964, samt ved samarbejde mellem embedsmænd fra finansministeriet og justitsministeriet. Hovedlovforslaget, forslag til lov om retsafgifter, er finansministerens, og det er vel i betragtning heraf forståeligt, at lovforslaget tilsigter at samle flere penge ind i statskassen — det er jo finansministres vane eller uvane, om man vil. Den rationaliseringsgevinst, lovforslagene medfører, kommer altså ikke alene forbrugeren til gode, nej, de skal betale endnu mere end hidtil, idet finansministeren regner med næsten en fordobling af provenuet. Der kan nok sættes et spørgsmålstegn ved, om dette er rimeligt. I mange tilfælde skal retsafgifterne jo betales af folk, der uden egen skyld må anmode om hjælp hos det retsvæsen, der er med til at karakterisere samfundet som et civiliseret samfund. Vi skulle nemlig komme dertil, at samfundets borgere finder sig i uretten, fordi det er for dyrt at få retsvæsenets bistand.